21/01/2020

Η βλασφημία και το σημείο του Σταυρού στη νεότερη Ελλάδα

/ Γνώμες

Δυστυχώς, η μεταπολεμική Ελλάδα εμφάνιζε ορισμένα έντονα παθολογικά χαρακτηριστικά όσον αφορά το άτομο και την κοινωνία. Εκδηλώνονταν, μάλιστα, μέσα από έναν "ασφαλή"φακό, αυτόν της νεοκουλτούρας. Ο λόγος για το φαινόμενο της βλασφημίας των Θείων.

Κάτι που ξεκινούσε από παιδικές ηλικίες, ιδιαίτερα στις επαρχιακές περιοχές και στις λαϊκές γειτονιές των πόλεων. Ήταν ένα δείγμα αντρικής χειραφέτησης και προοδευτικής πιστοποίησης… Κατά τις 10ετίες του ’50 και του ’60, αυτό το αποκρουστικό άκουσμα, το βίωνε κανείς περνώντας έξω από μια οικοδομή ή ένα καφενείο, μπαίνοντας σε ένα ταξί ή στην εξέδρα ενός ποδοσφαιρικό γήπεδο ή την αλάνα. Τις επόμενες 10ετίες, η βλαστήμια είχε φτάσει να είναι το in χαρακτηριστικό των μαθητών της Μέσης Εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια του μπάσκετ, του φλερτ, του τσιγάρου έξω από την σχολική πύλη, ή φυσικά την καφετέρια. Και όλο αυτό, υπό το μανδύα της απενοχοποίησης που παρείχε η ”λαογραφική” δήθεν διάσταση αυτής της αισχρής εθνικής συνήθειας. Σε ορισμένες, δε, περιοχές της Ελλάδας, όπως στα Επτάνησα, η βλασφημία του ντόπιου Αγίου, φάνταζε ή και παρουσιαζόταν από τους βλασφημούντες, σαν κάτι το εθιμοτυπικό ή και επιβεβλημένο… Ακόμα και σήμερα. Με άλλα λόγια, η απόλυτη παράνοια! Εκεί γύρω στο ’80 και το ’90, ο νέος, απαλλαγμένος από τους ηθικούς, αλλά και οικονομικούς περιορισμούς του ”παιδιού της Κατοχής”, μπορούσε να διοχετεύσει το σύνολο της ενέργειας και της ικμάδας του στην ροκ μουσική, στις συναυλίες, στον λεγόμενο απελευθερωμένο σινεμά, στο ποτό, στο ξενύχτι και άλλα παρόμοια… Ως εκ τούτου, μέσα σε όλο αυτό το ”οστικό κύμα” που απελευθέρωσε η εποχή η οποία διαδέχθηκε την καταπιεσμένη μεταπολεμική Ελλάδα, το να κάνει το σταυρό του ένας νέος, μάλλον για γραφικό ή αστείο φάνταζε… Πολύ περισσότερο στις κοινωνίες της πόλης και ιδιαίτερα στο σχολείο. Ο εκκλησιασμός, είχε ήδη περάσει στην σφαίρα της ηθογραφίας. Ήταν, απλά, μια ανιαρή παράδοση στα

μάτια της νεολαίας χωρίς καμιά αξία και σημασία γι’ αυτήν… Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά την ίδια στιγμή, να καταγράψουμε μια αντίφαση. Τις δύο τελευταίες δεκαετίες όλο και πιο συχνά ακούει κανείς σε συζητήσεις ότι δεν είναι καθόλου σπάνια, πλέον, η θέα ενός νέου επάνω στο μηχανάκι, στο αυτοκίνητο, η πεζού, να κάνει τον σταυρό του έξω από μια Εκκλησία. Πράγματι, αυτή η εφεκτικότητα ενός νέου, ενός μαθητή, ή και ο φόβος του μην τυχόν και γίνει αντικείμενο εμπαιγμού από τους συνομηλίκους του, έχουν εκλείψει. Σήμερα πολύ συχνότερα θα δεις έναν στην Εκκλησία την Κυριακή, ή ένα απόγευμα σε μια μοναχική του παρουσία στο Ναό. Παρότι την ίδια στιγμή οι παραδόσεις, τείνουν να ξεθωριάζουν. Η μνήμη των εθνικών επετείων εξασθενεί. Τα αθεϊστικά κινήματα έχουν νομιμοποιηθεί κοινωνικά. Τα ΜΜΕ αντιμετωπίζουν την πίστη και πολύ περισσότερο την Εκκλησία, συνήθως με ένα μειδίαμα… Οι αντιεκκλησιαστικές κορώνες έχουν ενταθεί. Κοινωνικά παράδοξα που μάλλον, μόνο Θεολογικά μπορούν να ερμηνευτούν..